

„Ne pritakni se ničesar drugega,“ ji je prišlo v onem trenutku na misel, tako ji je rekla lesnika. Postavila je kozarec na mizo in začela iskati ono steklenico z zdravilom. Varno jo je spravila v žep in hotela oditi. Že je držala za kljuko...

„Pa vsaj ne bo nihče videl, če naredim samo požirek,“ je premišljala pri vratih in poželjivo gledala po mizi. Stopila je nazaj k mizi, spomnila pa se je svoje bolne mamice. „Bog vse vidi,“ jo je učila njena mamica. Videl jo bo in vzel njeno ljubo mamico k sebi, in ona bo sama. In zbežala je Vidka iz kočice in hotela domov.

Na klopci pred kočico je sedela stara ženica. Čelo ji je bilo nagubano, lasje beli kot sneg, in njene oči so dobrohotno gledale pridno deklico.

„Vidka!“ ji je zaklicala, „tvoja mamica je ozdravela.“ Prijela jo je za roko in odvedla nazaj v kočico.

„Na, vzemi, pij in jej! Slušala si. Bila si lačna in žejna in nisi se ničesar dotaknila, ker si vedela, da te vidi ljubi Bog.“

Slastno je jedla Vidka... In ko je prišla domov, je dobila svojo bolno mamico zdravo in veselo...

Teta Meta je končala. Ozrl sem se po Zori. Glavo je imela naslonjeno na turščne stroke, v naročju muco... Tudi Milka se ni mogla premagati in zadremala je. Časih je še napol odprla oči, a ko je mamica pripravila kavo, sta že obe spali,

Vlasta na vozu.

*Na vozu sedi
in v daljo strmi
in v mislih zase
tako govori:*

*Kako radá
na vozu bi šla
pogledat tjakaj
na konec sveta!*

*A konjčka ni,
ki naglo beži,
da zdrčal bi z vozom
v daljne strani.*

*Ni konjčka -- oj,
da bi šel zmenoj
Voziček, pa z Vlasto
doma postoj!*

Simon Palček.

